

Sygn. akt III AUa 620/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Maria Sałańska - Szumakowicz (spr.) SSA Alicja Podlewska
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2015 r. w Gdańsku

sprawy L. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt VII U 1266/14

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz wnioskodawcy L. M. kwotę 120,00 (sto dwadzieścia 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt III AUa 620/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, albowiem nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Pozwany organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 2 maja 1978 r. do 29 grudnia 1991 r. oraz od 1 stycznia 1992 r. do 13 kwietnia 1992 r., z wyłączeniem zasiłków chorobowych, ponieważ brak świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionego przez zakład pracy. Pozwany organ rentowy nie zaliczył także okresu pracy w (...) Zakładzie (...) w Z. w okresie od 1 kwietnia 1995 r. do 31 grudnia 1998 r., z wyłączeniem zasiłków chorobowych, gdyż w przedłożonym świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 30 czerwca 2001 r. zakład pracy nie powołał się na

przepisy resortowe oraz nie określił charakteru pracy ściśle z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz nie podał dokładnych dat stwierdzających w jakim okresie na jakim stanowisku pracował ubezpieczony.

Wnioskodawca L. M. wywodząc odwołanie od powyższej decyzji wniósł o zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu jego zatrudnienia na podstawie dokumentacji złożonej przed organem rentowym oraz zeznań świadków pracujących razem z nim.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał zaskarżoną decyzję i wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu L. M. prawo do emerytury od dnia (...) r. i nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd Okręgowy wskazał, iż ubezpieczony osiągnął 60 lat (...) roku, nie jest członkiem OFE. Na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił okres składkowy w wymiarze 27 lat 9 miesięcy i 20 dni. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż sprawą sporną, w przypadku L. M., był okres 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy wskazał, iż okresy pracy w warunkach szczególnych to są prace wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy dodał, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych żadnego okresu pracy L. M. nie zaliczył jako okresu pracy w warunkach szczególnych, stwierdzając, że w Przedsiębiorstwie (...) w P., co do którego ubezpieczony przedłożył świadectwo pracy wystawione przez archiwum, nie stanowi dla pozwanego dowodu, bowiem świadectwo pracy w warunkach szczególnych powinno być wystawione przez zakład pracy. Natomiast, jeżeli chodzi o prace wykonywane w (...) Zakładzie (...) w Z. od 1 kwietnia 1995 r. do 31 grudnia 1998 r., pozwany organ rentowy uznał, że ze świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 30 czerwca 2001 wynika, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace kierowcy równiarki ciągnika oraz prace wodno-kanalizacyjne, przy czym w świadectwie tym nie wskazano, w jakich okresach, jakie prace wykonywał, nie wskazano też przepisów resortowych. Sąd Okręgowy zauważył, że z kolei w legitymacji ubezpieczeniowej widnieje stanowisko konserwator. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że L. M. ma przepracowane 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Te 15 lat pracy w warunkach szczególnych jest to okres pracy ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w Wodę w okresie od 9 stycznia 1970 roku do 30 kwietnia 1978 roku. Sąd Okręgowy stwierdził, iż okresem pracy w warunkach szczególnych jest okres od 1 października 1973 roku do 28 października 1974 roku na stanowisku maszynista spycharki. Od 29 października 1974 roku do 7 października 1976 roku ubezpieczony odbywał służbę wojskową. Po powrocie ze służby wojskowej ubezpieczony zgłosił się do pracy w Przedsiębiorstwie i (...) w Wodę, 15 października 1976 roku ubezpieczony zostaje zatrudniony jako maszynista koparko-spycharki. Sąd Okręgowy ustalił to na podstawie świadectwa pracy, z którego wynika, że początkowo w tym przedsiębiorstwie ubezpieczony był zatrudniony jako kopacz, potem, jako pomocnik operatora. Sąd Okręgowy wskazał, iż od 1 października 1973 roku ubezpieczony jest maszynistą spycharki do czasu rozpoczęcia służby wojskowej. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż z zapisów legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że ubezpieczony wrócił do zakładu pracy 15 października 1976 roku. Służba wojskowa trwała do 7 października 1976 roku. Sąd Okręgowy dodał, iż jak wynika z wpisów legitymacji ubezpieczeniowej, ubezpieczony zostaje zatrudniony jako maszynista koparko-spycharki. Ze świadectwa pracy wynika, że w ostatnim okresie pracy ubezpieczony pracował jako ślusarz. Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie było, więc jasne, w jakim okresie ubezpieczony pracował jako operator ciężkiej maszyny, czyli koparki albo koparko-spycharki. Z legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że po powrocie z wojska ubezpieczony został zatrudniony, jako operator ciężkiej maszyny, a pracownik, który został powołany do zasadniczej służby wojskowej, w ciągu 30 dni od ukończenia służby wojskowej, który wrócił do zakładu pracy i podjął pracę, gdzie pracował w warunkach szczególnych, i podjął pracę również w warunkach szczególnych, a tak było w niniejszym przypadku, ma prawo do zaliczenia okresu służby wojskowej, jako okresu pracy w szczególnych warunkach. Stąd Sąd Okręgowy zaliczył ubezpieczonemu jako okres pracy w szczególnych warunkach, okres od 1 października 1973 roku. Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony ma uprawnienia do prowadzenia spycharki od 22 września 1973 roku. Później w międzyczasie, 22 października 1974 roku ubezpieczony uzyskał uprawnienia na ciężkie

maszyny budowlane i drogowe. Odpisy świadectw są w aktach osobowych ubezpieczonego. Stąd Sąd Okręgowy nie miał żadnej wątpliwości, by zaliczyć okres od 1 października 1973 do 15 października 1976 roku, kiedy ubezpieczony wrócił do pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy stwierdził, iż nie wie dokładnie, jak długo ubezpieczony pracował, jako maszynista koparki, czy koparko-spycharki. Z zeznań samego ubezpieczonego wynika, że pół roku i być może tak było, ale ten okres od 1973 do 1976 roku w połączeniu z okresem pracy w Przedsiębiorstwie (...) od 2 maja 1978 roku do 30 kwietnia 1992 roku, co do którego zachowały się pełne akta osobowe ubezpieczonego, z których wynika, że od dnia 2 maja 1978 roku ubezpieczony pracował jako operator koparki, jest tam również wymieniona spycharka Białoruś. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż przez cały okres swojej pracy do 30 kwietnia 1992 r. ubezpieczony pracował jako operator ciężkiego sprzętu. Sąd Okręgowy wskazał, iż ten okres w przypadku powyższego przedsiębiorstwa wynosi 13 lat 11 miesięcy i 2 dni. Sąd Okręgowy dodał, iż zostały odliczone okresy urlopu bezpłatnego, dodając te 13 lat 11 miesięcy i 2 dni i okres od 1 października 1973 do 15 października 1976, otrzymujemy ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Okręgowego są to warunki szczególne określone w dziale piątym pozycja 3 wykazu A i w odpowiednich przepisach resortowych, a tym samym po ukończeniu 60 lat, co nastąpiło (...) roku, ubezpieczony ma prawo do przejścia na wcześniejszą emeryturę. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż dodatkowo to, że ubezpieczony był operatorem wynika z życiorysu, który ubezpieczony sporządził starając się o pracę w Zakładzie (...) w Z.. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż co do Zakładu (...) w Z. nie zaliczył okresu pracy w warunkach szczególnych, ponieważ jako operator koparki ubezpieczony nie został tam zatrudniony. Sąd Okręgowy nadmienił, iż z akt osobowych wynika, że ubezpieczony wykonywał również inne różne prace, więc brak podstaw, żeby przyjąć, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Zatem nie spełniał wymogów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy zwrócił jednak uwagę, iż w życiorysie, widnieje, że po ukończeniu szkoły podstawowej podjął pracę w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P.. W roku 1974 roku został powołany do pełnienia zasadniczej służby wojskowej. Po ukończeniu służby wojskowej podjął pracę w zakładzie macierzystym, który zmienił nazwę na Przedsiębiorstwo (...) w Wodę. W ocenie Sądu Okręgowego potwierdza to, co ubezpieczony mówił na rozprawie z dnia 20 stycznia 2015 r., bo wygląda to jakby były dwie różne firmy, ale prawdopodobnie była to jedna firma, która zmieniła nazwę. Zdaniem Sądu Okręgowego cały czas ubezpieczony był zatrudniony w tych melioracjach wodnych w charakterze operatora sprzętu ciężkiego. Stąd Sąd Okręgowy uznał, iż była to praca w warunkach szczególnych, a w takiej sytuacji po ukończeniu wieku ubezpieczony ma prawo do wcześniejszej emerytury. Sąd Okręgowy wskazał, iż nie stwierdzono odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za nieustalenie ostatniej okoliczności, dlatego, że ustaleń dokonano na podstawie akt osobowych, gdzie znajdują się odpisy uprawnień ubezpieczonego, jako maszynisty spycharek i ciężkich maszyn budowlanych drogowych. Tam też znajduje się legitymacja ubezpieczeniowa, życiorys. W ocenie Sądu Okręgowego, zeznania świadków nie były specjalnie istotne, dlatego, że zachowały się w całości akta osobowe ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa (...), z których wynika, że cały czas ubezpieczony pracował jako operator. Sąd Okręgowy odnosząc się do pracy w (...) Zakładzie (...) w Z. wskazał, iż ubezpieczony nie był tam zatrudniony jako operator, ale ponieważ te, co najmniej 15 lat jest niewątpliwe, Sąd Okręgowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury. Stąd Sąd Okręgowy na mocy artykułu 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy w części dotyczącej przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury zarzucając mu naruszenie przepisu art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) w związku z art. 233 § 1 k. p. c. Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części przyznającej ubezpieczonemu prawo do emerytury i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd pierwszej instancji.

Pozwany organ rentowy w uzasadnieniu wskazał, że z przedłożonych dokumentów wynika, że wnioskodawca w dniu (...) r. ukończył 60 lat, nie jest członkiem OFE, na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 27 lat, 9 m-cy, 20 dni, ale nie udokumentował wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Pozwany organ rentowy dodał, iż ubezpieczony przed organem rentowym nie udowodnił żadnego stażu pracy w warunkach szczególnych. Apelujący wskazał, iż do stażu pracy w warunkach szczególnych pozwany organ rentowy nie

zaliczył okresu z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 02.05.1978 r. do 29.12.1991 r. oraz od 01.01.1992 r. do 13.04.1992 r. (z wyłączeniem zwolnień lekarskich). Apelujący powtórzył, iż ubezpieczony przedłożył świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych wystawione przez archiwum, które nie stanowi dla pozwanego dowodu w sprawie. Pozwany organ rentowy nie zaliczył również okresu pracy od 01.04.1995 r. do 31.12.1998 r. (z wyłączeniem okresów zwolnień lekarskich) z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w Z.. Apelujący podniósł, że ze świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 30.06.2001 r. wynika, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace kierowcy równiarki, ciągnika oraz prace wodno-kanalizacyjne. Apelujący dodał, iż w świadectwie tym nie wskazano w jakich okresach, jakie prace wykonywał ubezpieczony, a także zakład pracy nie wskazał przepisów resortowych. Z kolei w legitymacji ubezpieczeniowej widnieje stanowisko -konserwator.

Apelujący wskazał, iż Sąd Okręgowy w oparciu o akta osobowe oraz zeznania świadków uznał, że w całym okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. tj. od 02.05.1978 r. do 13.04.1992 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace operatora spycharki. W ocenie pozwanego organu rentowego okres pracy w w/w zakładzie został wystarczająco udowodniony przez sądem.

Apelujący podniósł, iż z okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach należy wyłączyć jednak okres od 01.02.1984 r. do 31.12.1984 r. Zgodnie z dokumentami osobowymi ubezpieczonego od 01.02.1984r. ubezpieczony w związku z remontem „Białorusi” oraz okresem zimowym został przeniesiony się do pracy w warsztacie. Kolejny angaż na operatora spycharki datuje się na 01.01.1985 r. Po wyłączeniu tego okresu oraz dwóch dni urlopu bezpłatnego ubezpieczony udowodnił okres 13 lat 11 dni pracy w warunkach szczególnych z tytułu zatrudnienia w (...) i M w P..

Apelujący dodał, iż Sąd Okręgowy uznał, że brak podstaw do zaliczenia okresu pracy od 01.04.1995 r. do 31.12.1998 r. (z wyłączeniem okresów zwolnień lekarskich) z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładzie (...) w Z.. Dokumentacja osobowa wskazuje na prace ubezpieczonego w charakterze pomocnika gospodarczego i konserwatora.

Apelujący zwrócił uwagę, iż Sąd Okręgowy uznał jednak, że istnieją podstawy do zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od 1.10.1973 r. do 15.10.1976 r. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Wodę (...) w P. tj. okres od uzyskania uprawnień do kierowania spycharką do stawienia się po odbyciu służby wojskowej w macierzystym zakładzie pracy. Apelujący podniósł, iż z transkrypcji dokonanej przez Sąd Okręgowy wynika, jednak, że Sąd Okręgowy nie ustalił jak długo i w jakich okresach ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych w w/w zakładzie. Apelujący przytoczył fragment wyroku Sądu Okręgowego, w którym wskazuje, że: „nie wiemy dokładnie jak długo Pan tam pracował jako maszynista koparki czy koparko -spycharki. Pan mówi, że pół roku i może tak było, ale okres od 1973 do 1976 w połączeniu z okresem pracy w (...) w P. .... daje ponad 15-sto letni okres pracy w warunkach szczególnych.”

Apelujący zarzucił także, iż wbrew stwierdzeniu wnioskodawcy – Sąd Okręgowy nie przeprowadzając żadnego postępowania dowodowego na okoliczność pracy ubezpieczonego w (...) uznał ponad 3-letni okres do stażu pracy w warunkach szczególnych. Zdaniem apelującego powyższe nie daje podstaw, by ponad wszelką wątpliwość uznać okres od 1.10.1973 r. do 15.10.1976 r. do stażu pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy nie przeprowadził także postępowania dowodowego na okoliczność charakteru pracy ubezpieczonego po powrocie z wojska tj. co do okresu od 16.10.1976 r. do 30.04.1978 r., a tym samym, w ocenie apelującego, brak podstaw do przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia.

Odpowiedź na apelację złożył ubezpieczony podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie, popierając wyrok Sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny

wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił on też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa.

Sąd Apelacyjny zaakceptował w całości ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przewidziane jest w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), zawartym w rozdziale 2 działu II ustawy dotyczącym urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. Przepis ten w ust. 4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 powyższego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: (1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz (2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. co najmniej 25 lat dla mężczyzn). W myśl ust. 2 emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Przepis ten ma charakter przejściowy, bowiem zawarty został w rozdziale 2 działu X ustawy zawierającym przepisy intertemporalne. Dotyczy on wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r., już legitymowali się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym - a w tym wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, lecz nie osiągnęli wieku emerytalnego.

W sprawie bezsporne jest, iż wnioskodawca (...) roku ukończył 60 rok życia, nie przystąpił do OFE, a na dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej posiadał ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Spornym w sprawie pozostawało wyłącznie, czy okres pracy ubezpieczonego:

- od 1 października 1973 r. do 15 października 1976 r. w wojsku,

- od 16 października 1976 r. do 30 kwietnia 1978 r.,

- od 1 lutego 1984 r. do 31 grudnia 1984 r.

można zakwalifikować jako pracę w warunkach przewidzianych przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8, poz.43 ze zm.) wymienioną w Wykazie A Dział V poz. 3.

Pozwany podnosił bowiem, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia, iż wnioskodawca w powyższych zakładach pracy we wskazanym okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu, pracę na stanowisku uprawniającym do uzyskania emerytury w wieku wcześniejszym, tj. prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

Sąd Apelacyjny nie podziela powyższego stanowiska organu rentowego.

Przystępując do oceny zgromadzonego przez Sąd pierwszej instancji materiału dowodowego, jak również dokonanej subsumcji prawnej wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego, zgodnie z którym należy zaliczyć co najmniej okres pracy od 1 października 1973 do 15 października 1976 roku oraz okres pracy w Przedsiębiorstwie (...) od 2 maja 1978 roku do 30 kwietnia 1992 roku, jako pracę wykonywaną w szczególnych warunkach określoną w wykazie A dział V poz. 3.

Odnosząc się do okresu od 1 października 1973 r. do 15 października 1976 r. w ocenie Sądu Apelacyjnego niniejszy okres należy zaliczyć do stażu uprawniającego do nabycia świadczenia emerytalnego. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony 22 września 1973 r. nabył uprawnienia do prowadzenia spycharki, od października 1973 r. był zatrudniony jako maszynista spycharki (dowód: świadectwo pracy z dnia 2 maja 1978 r., k.22 a.s.), następnie został powołany do zasadniczej służby wojskowej, po odbyciu której w dniu 15 października 1976 r. ubezpieczony został zatrudniony jako maszynista koparko-spycharki (dowód: legitymacja ubezpieczeniowa, k.28 a.r.). Sąd Apelacyjny podziela aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego, który w kolejnych orzeczeniach prezentował jednolitą wykładnię przepisów, według której okres służby wojskowej dla żołnierza zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych charakterze (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r., II UK 215/09 OSNP 2011 nr 15-16, poz. 219, z dnia 9 marca 2010 r., I UK 333/09, LEX nr 585739, z dnia 24 maja 2012 r., II UK 265/11, LEX nr 1169836, z dnia 17 maja 2012 r., I UK 399/11, LEX nr 1211140).

W stosunku do okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) od 2 maja 1978 roku do 30 kwietnia 1992 roku zaznaczenia wymaga zwłaszcza świadectwo pracy z 30 sierpnia 1994 r., z którego bezsprzecznie wynika, iż ubezpieczony był zatrudniony jako operator sprzętu. (dowód: świadectwo pracy z 30 sierpnia 1994 r., k. 22 a.s.) zatem Sąd nie miał wątpliwości, iż powyższy okres należy uznać jako przewidziany przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Nawet jeśli przyjąć trafność podnoszonych przez apelującego zarzutów co do okresów pracy w okresie od 16 października 1976 r. do 30 kwietnia 1978 r. oraz w okresie od 1 lutego 1984 r. do 31 grudnia 1984 r., nie ulega wątpliwości, iż od uzyskania uprawnień tj. od 1 października 1973 r., z wyłączeniem powyższych okresów, wykonywał on pracę w warunkach przewidzianych przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienioną w Wykazie A Dziale V poz. 3 tj. prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych. Zatem ubezpieczony legitymuje się co najmniej okresem pracy w wymiarze ponad 15 lat, co oznacza, iż spełnia przesłanki nabycia prawa do świadczenia. Nie uszło uwadze Sądu Apelacyjnego, iż podnoszony przez pozwanego organ rentowy okres od 16 października 1976 r. do 30 kwietnia 1978 r. Sąd Okręgowy nie zaliczył z uwagi na brak precyzji co do konkretnego przedziału czasowego, a pozostały okres był wystarczający do nabycia świadczenia emerytalnego.

Sąd Apelacyjny podobnie jak Sąd Okręgowy nie zaliczył pracy w (...) Zakładzie (...) w Z..

W ocenie instancji odwoławczej wywiedziona przez organ rentowy apelacja, a także zaprezentowane w niej zarzuty, nie podważyły skutecznie prawidłowości dokonanych przez Sąd Okręgowy, jego ustaleń, jak również oceny mocy dowodowej i wiarygodności zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także prawidłowo przeprowadzonej subsumcji prawnej. Sąd Okręgowy zgromadził bowiem odpowiedni materiał dowodowy, którego ocena pozwoliła na nie budzące wątpliwości ustalenie, że sporny okres, którego zaliczenia wnioskodawca domagał się w toku postępowania był w istocie okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych, z zastrzeżeniem powyższych okresów.

A zatem, skoro wnioskodawca udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a co za tym idzie spełnił wszystkie, konieczne do przyznania wcześniejszej emerytury warunki (wiek 60 lat, 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych), określone w przepisie art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U nr 8, poz.43), to zasadnym było przyznanie mu prawa do żądanego świadczenia, począwszy od dnia (...) r., tj. od daty, w której spełnił wszystkie, niezbędne do przyznania emerytury warunki (art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c., orzekł, jak w punkcie I wyroku.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. oraz § 2 ust. 1, § 11 ust. 2, § 12 ust. 1 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (tekst jednolity z dnia 25 lutego 2013 r., Dz.U. z 2013 r. poz. 490) Sąd Apelacyjny zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz wnioskodawcy zwrot kosztów zastępstwa procesowego za II instancję w kwocie 120 złotych – pkt 2 wyroku.